

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2 2017, nummers 47 – 71 dinsdag 17 januari 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017, 02

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMVB's.....	7
Waterwet.....	8
Werkloosheid	8
Sociale zekerheid overig	8
Bestuursrecht overig	9
Meststoffenwet	9
Inburgering.....	9
Studiefinanciering	11
Wet arbeid vreemdelingen	12
Wet openbaarheid van bestuur	13
Wet op de rechtsbijstand	15
Wet tijdelijk huisverbod	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Asiel.....	20
Medisch advies	22
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 47

CRvB, 22-12-2016 (publ. 09-01-2017), 15/5036 APPA

college van burgemeester en wethouders van Gilze en Rijen.

Awb 1:3 lid 2, 4:17 lid 1, 4:19 lid 1, 6:2 aanhef en onder a

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. De schriftelijke weigering een besluit te nemen op een aanvraag is geen afwijzing van deze aanvraag en daarom geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, tweede lid, van de Awb. Op grond van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb wordt deze weigering voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep wel gelijkgesteld met een besluit. De schriftelijke weigering is evenmin een beschikking op aanvraag als bedoeld in artikel 4:17, eerste lid, van de Awb. De Raad ziet aanleiding om voor de toepassing van deze bepaling de schriftelijke weigering om op een aanvraag te beslissen gelijk te stellen met een beschikking op aanvraag. In het verlengde hiervan moet deze gelijkstelling ook gelden voor de toepassing van artikel 4:19, eerste lid, van de Awb.

Brief van 21 april 2015 waarbij het college heeft geweigerd een besluit te nemen op de aanvraag van appellante om voortzetting van haar uitkering op grond van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers. (...)

De schriftelijke weigering van het college van 21 april 2015 houdt niet in de afwijzing van de aanvraag van appellante en is daarom geen besluit (beschikking) als bedoeld in artikel 1:3, tweede lid, van de Awb. Op grond van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb wordt deze weigering voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep wel gelijkgesteld met een besluit. Door deze bepaling wordt zeker gesteld dat in gevallen waarin geen inhoudelijk besluit wordt genomen maar wordt geweigerd om tot een besluit te komen, tegen die weigering dezelfde rechtsmiddelen kunnen worden aangewend als tegen een wel tot stand gekomen besluit (vgl. PG Awb I, p. 281). Het tegen de brief van 21 april 2015 gemaakte bezwaar berust op deze bepaling. De schriftelijke weigering is evenmin een beschikking op aanvraag als bedoeld in artikel 4:17, eerste lid, van de Awb. Deze bepaling is ook geen wettelijk voorschrift over bezwaar en beroep. De Raad ziet echter aanleiding om ook voor de toepassing van deze bepaling de schriftelijke weigering om op een aanvraag te beslissen gelijk te stellen met een beschikking op aanvraag. Daarvoor is in de eerste plaats redengevend dat het instrument van de dwangsom bij niet tijdig beslissen ertoe strekt te voorkomen dat het bestuursorgaan niet tijdig handelt naar aanleiding van een aanvraag en in de tweede plaats (ook) de schriftelijke weigering een besluit te nemen een handeling naar aanleiding van een aanvraag is. Nu de wetgever de schriftelijke weigering een besluit te nemen voor de rechtsbescherming heeft gelijkgesteld met een besluit, is er voorts geen reden om deze voor de toepassing van artikel 4:17, eerste lid, van de Awb niet gelijk te stellen met een beschikking op aanvraag. In het verlengde hiervan moet deze gelijkstelling ook gelden voor de toepassing van artikel 4:19, eerste lid, van de Awb. (...)

[ECLI:NL:CRVB:2016:4941](https://www.ecli.nl/crvb/2016/4941)

JnB2017, 48

MK ABRS, 11-01-2017, 201508734/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Deventer.

Awb 8:24

Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) 10

VERTEGENWOORDIGING. Machtiging. Er zijn i.c. onvoldoende aanknopingspunten om te betwijfelen dat [appellant] de door [gemachtigde] overgelegde machtiging heeft ondertekend. Ten onrechte is overwogen dat de vertegenwoordigingsbevoegdheid van [gemachtigde] niet kon worden vastgesteld.

Besluit waarbij een Wob-verzoek gedeeltelijk is ingewilligd. (...)

[appellant] betoogt dat de in beroep overgelegde machtiging specifiek genoeg is om de grenzen van de vertegenwoordigingsbevoegdheid van [gemachtigde] te bepalen. (...)

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 25 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3586](https://ecli.nl/rvs/2015/3586)), staat artikel 8:24 van de Awb noch enige andere

rechtsregel in de weg aan het verlenen van een in algemene bewoordingen geformuleerde machtiging tot het voeren van procedures en het in verband daarmee

verrichten van alle noodzakelijk geachte handelingen. In de in deze procedure

overgelegde machtiging is onder meer vermeld dat [gemachtigde] bevoegd is om

namens [appellant] verzoeken in te dienen op grond van de Wob en om alle

proceshandelingen te verrichten met betrekking tot die verzoeken, waaronder het voeren

van procedures in bezwaar, beroep en hoger beroep wordt begrepen. Hoewel de

machtiging zeer algemeen is geformuleerd, is op grond daarvan voldoende bepaalbaar

dat [gemachtigde] bevoegd was om [appellant] in beroep te vertegenwoordigen.

[gemachtigde] heeft de machtiging per fax aan de rechtbank toegezonden. Zoals altijd

het geval is bij gefaxte stukken, is de handtekening minder duidelijk dan een met pen

geplaatste handtekening op een per post toegezonden machtiging. Dit enkele feit is

echter onvoldoende om te betwijfelen dat [appellant] de handtekening zelf op de

machtiging heeft geplaatst. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is niet evident

dat de machtiging geen originele handtekening van [appellant] bevat. Ter zitting bij de

Afdeling heeft [appellant] bovendien een identiteitsbewijs laten zien en is geconstateerd

dat de handtekening op de machtiging overeenkomt met de handtekening op het

identiteitsbewijs. Er zijn daarom onvoldoende aanknopingspunten om te betwijfelen dat

[appellant] de door [gemachtigde] overgelegde machtiging heeft ondertekend.

Gelet op het voorgaande, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de

vertegenwoordigingsbevoegdheid van [gemachtigde] niet kon worden vastgesteld en

heeft de rechtbank het beroep ten onrechte om die reden niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2017:58](https://ecli.nl/rvs/2017/58)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'WOB', JnB2017, 62.

JnB2017, 49

MK ABRS, 11-01-2017, 201509490/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 4:5 lid 1 aanhef en onder a

AANVRAAG. Een handtekening is geen constitutief vereiste voor een rechtsgeldige aanvraag. Indien een aanvraag niet is ondertekend dan is sprake van een rechtsgeldige maar onvolledige aanvraag. I.c. kon gelet op alle omstandigheden op de onvolledige aanvraag worden beslist.

[ECLI:NL:RVS:2017:56](#)

JnB2017, 50

ABRS, 11-01-2017, 201601253/1/A3

burgemeester van Harderwijk.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. Besluit waarbij, voor zover thans van belang, onder een ontbindende voorwaarde, een gedoogverklaring voor onbepaalde tijd is verstrekt voor de verkoop van softdrugs vanuit een coffeeshop. De ontbindende voorwaarde houdt de weigering in om na de vervulling ervan nog langer te gedogen. De ontbindende voorwaarde is geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2017:44](#)

JnB2017, 51

MK CBB, 27-12-2016 (publ. 09-01-2017), 16/58 e.v.

Autoriteit Consument en Markt, verweerster.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Appellanten zijn niet de aanvragers van de i.c. geweigerde ontheffingen. Naar vaste jurisprudentie is in beginsel slechts het belang van de aanvrager rechtstreeks betrokken bij een besluit tot weigering van een gevraagde vergunning (verwijzing naar uitspraak CBB van 18 juli 2007, [ECLI:NL:CBB:2007:BB0412](#)). Analooq daaraan kunnen appellanten niet als belanghebbende worden aangemerkt nu zij niet de aanvragers van de ontheffingen zijn en daarom geen rechtstreeks belanghebbende zijn bij de weigering van de ontheffingen. Er zijn geen bijzondere omstandigheden in dit geval tot een ander oordeel te komen.

[ECLI:NL:CBB:2016:411](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 52

MK ABRS, 11-01-2017, 201508249/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Borne.

Awb 4:104 lid 1 en 2, 5:35

Burgerlijk Wetboek 6:30 lid 1

VERBEURTE EN INVORDERING. Bij de beantwoording van de vraag of betaling van een verbeurde dwangsom door een derde bevrijdend werkt jegens de aangeschrevene, wordt aansluiting gezocht bij artikel 6:30, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek. Ingevolge deze bepaling kan een verbintenis door een ander dan de schuldenaar worden nagekomen, tenzij haar inhoud of strekking zich daartegen verzet. De aard van het instrument van de last onder dwangsom leidt er niet toe dat betaling door een derde niet kan hebben te gelden als voldoening van een schuld uit verbeurde dwangsommen. Niet kan worden aangenomen dat betaling van een verbeurde dwangsom door een derde elk belang voor de aangeschrevene om aan een last onder dwangsom te voldoen wegneemt en een last onder dwangsom daardoor wordt ontdaan van zijn werking als herstelsanctie.

Besluit waarbij het college heeft besloten tot invordering van volgens hem door [appellant] verbeurde dwangsommen ten bedrage van € 100.000,00. (...)

[appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet heeft beoordeeld of de invorderingsbevoegdheid is verjaard op grond van de overweging dat de dwangsommen reeds waren betaald door een derde, te weten [bedrijf]. (...)

Op 17 december 2014 heeft [bedrijf] een bedrag van € 100.000,00 overgemaakt op het bankrekeningnummer van de gemeente Borne, onder vermelding van "Dwangsom [locatie] te Zenderen", zoals aangegeven in de aanmaning van 10 november 2014. Nu de betaling is gedaan onder dezelfde vermelding als aangegeven in de aanmaning, moet het ervoor worden gehouden dat [bedrijf] heeft betaald ter kwijting van de schuld die is ontstaan door het verbeuren van de aan [appellant] opgelegde dwangsommen waarop het invorderingsbesluit ziet.

Bij de beantwoording van de vraag of betaling van een verbeurde dwangsom door een derde bevrijdend werkt jegens de aangeschrevene, zoekt de Afdeling aansluiting bij artikel 6:30, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek. Ingevolge deze bepaling kan een verbintenis door een ander dan de schuldenaar worden nagekomen, tenzij haar inhoud of strekking zich daartegen verzet. Naar het oordeel van de Afdeling leidt de aard van het instrument van de last onder dwangsom er niet toe dat betaling door een derde niet kan hebben te gelden als voldoening van een schuld uit verbeurde dwangsommen. Niet kan worden aangenomen dat betaling van een verbeurde dwangsom door een derde elk belang voor de aangeschrevene om aan een last onder dwangsom te voldoen wegneemt en een last onder dwangsom daardoor wordt ontdaan van zijn werking als herstelsanctie. De Afdeling ziet dan ook geen grond voor het oordeel dat betaling van de verbeurde dwangsommen door [bedrijf] niet bevrijdend werkt jegens [appellant].

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gevonden voor het oordeel dat de aanspraak van het college jegens [appellant] op betaling van dwangsommen, en daarmee de bevoegdheid tot invordering als bedoeld in artikel 5:35 van de Awb, na de betaling door [bedrijf] nog bestond. Met deze betaling was de invordering voltooid, zodat eventuele verjaring vanaf dat moment niet meer aan de orde was en een oordeel daaromtrent [appellant] niet langer kon baten. De rechtbank heeft een inhoudelijke beoordeling van de vraag of het college als gevolg van verjaring niet langer tot invordering kon overgaan, daarom terecht achterwege gelaten.

Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:15](#)

JnB2017, 53

Voorzieningenrechter rechtbank Amsterdam, 21-12-2016 (publ. 09-01-2017), AMS 16/7168

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Awb 5:40

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (hierna: Wmm) 18b

BESTUURLIJKE BOETE. Uit het advies van de Raad van State van 13 juli 2015 (W03.15.0138/11) volgt dat in het strafrecht wel schorsende werking verbonden is aan het instellen van rechtsmiddelen, maar in het bestuursrecht niet. Hierdoor hangt het van het handhavingssysteem dat door de overheid gebruik wordt af, of het aanwenden van een rechtsmiddel schorsing van de sanctieoplegging met zich brengt. Op voorhand lijkt er geen rechtvaardiging te bestaan tussen de keus voor het verschil tussen het strafrecht en het bestuursrecht en het ontbreken van schorsende werking van rechtsmiddelen in het bestuursrecht in het licht van de ingrijpende gewijzigde context waarin de bestuurlijke boete functioneert. In een situatie waarin nog niet vaststaat of de bestuurlijke boete, ook gelet op de evenredigheid, terecht is opgelegd, terwijl invordering van een boete tot onomkeerbare gevolgen voor de uitoefening van de onderneming van verzoeker zou kunnen leiden, dient verweerder een zwaarwegend belang te hebben om - hangende de bezwaarprocedure - tot invordering van de boete over te gaan. Daarbij zal verweerder moeten onderbouwen dat van hem niet kan worden gevergd de bezwaarprocedure af te wachten.

[ECLI:NL:RBAMS:2016:9126](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Overijssel, 11-01-2017, AWB 16/2127 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:106](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Gelderland, 24-11-2016 (publ. 06-01-2017), AWB 16/2459

([ECLI:NL:RBGEL:2016:6354](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 11-01-2017, 201606279/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:55](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 54

MK CRvB, 04-01-2017, 15/4629 WW

Raad van bestuur van het Uww.

WW 24 lid 2

WW. VERWIJTBARE WERKLOOSHEID. Geconcludeerd moet worden dat appellante gebruik heeft gemaakt van een door de werkgever tot stand gebrachte vertrekregeling die is gericht op de inkrimping van personeel. Hieruit volgt dat, gelet op het toetsingskader, in het geval van appellante niet kan worden gezegd dat sprake is geweest van een beëindiging van de dienstbetrekking door of op verzoek van de werknemer in de zin van artikel 24, tweede lid, aanhef en onder b, van de WW. De rechtbank en het Uww zijn ten onrechte tot een andersluidend oordeel gekomen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:24](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 55

MK CRvB, 11-01-2017, 16/2027 WMO15, 16/2029 WMO15, 16/2039 WMO15, 16/2040 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Etten-Leur.

WMO 2015 1.1.1, 2.3.2, 2.3.5

WMO 2015. PGB. Artikel 1.1.1 van de Wmo 2015 houdt in dat sprake is van mantelzorg als de hulp rechtstreeks voortvloeit uit een tussen personen bestaande sociale relatie. Nu de door de dochter verleende hulp tegen betaling werd verleend, vloeit deze om die reden niet rechtstreeks voort uit de tussen moeder en dochter bestaande sociale relatie, maar uit de tussen beiden bestaande overeenkomst hier over. Dat het gaat om de inzet van een gering aantal uren zorg, dat de dochter vlakbij betrokkene woont en dat niet blijkt van een door haar aanvaarde betaalde baan, zijn geen omstandigheden die van belang zijn.

Uit de tekst van artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015 noch uit de memorie van toelichting van die wet vloeit voort dat de gemeentebesturen bij de vaststelling of met mantelzorg in de behoefte aan hulp kan worden voorzien rekening mogen houden met mantelzorg die wel geleverd zou kunnen worden, maar die de potentiële mantelzorger niet bereid is te leveren.

De hulp die de dochter aan betrokkene heeft geboden kan derhalve niet worden aangemerkt als mantelzorg, zodat niet kan worden gezegd dat betrokkene met de inzet van mantelzorg voldoende in staat is tot zelfredzaamheid bij het doen van het huishouden.

[ECLI:NL:CRVB:2017:17](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Meststoffenwet

JnB2017, 56

Tussenuitspraak MK Rechtbank Gelderland, 26-12-2016 (publ. 10-01-2017), AWB 15/3215, AWB 15/3217, AWB 15/3218, AWB 15/3219, AWB 15/3220 en AWB 15/3221

(...) verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, lid 2, 5:43

Wetboek van Strafrecht 51 lid 2

Meststoffenwet (Msw) 14, 15, 34, 62

Uitvoeringsbesluit Msw 49 lid 4, 53, lid 2 en lid 3, 54

Uitvoeringsregeling Msw 55, 56, 57 lid 1, lid 2, 61, 62, 124 lid 1

MESTSTOFFENWET. Bestuurlijke boetes. Overtreding vervoersvoorschriften en verantwoordingsplicht. Verweerder heeft eiser 1 en 2 als medeplegers en als feitelijk leidinggevenden beboet voor het begaan van de overtredingen.

Verweerder heeft met het maken van deze keuze echter dezelfde natuurlijke personen, eiser 1 en eiser 2, beboet voor dezelfde overtredingen waaraan telkens dezelfde feiten en omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Naar het oordeel van de rechtbank is dat in strijd met het in artikel 5:43 van de Awb opgenomen ne bis in idem beginsel.

[ECLI:NL:RBGEL:2016:7076](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB2017, 57

MK ABRS, 11-01-2017, 201602624/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet inburgering 3 lid 1 a, 16 lid 1

Besluit inburgering 2.1 lid 1 p, 4.1 a

Richtlijn 2004/81/EG 11, 12

INBURGERING. Afwijzing aanvraag niet-inburgeringsplichtige voor een geldlening die verband houdt met een inburgeringscursus. Hoewel appellante over de toepasselijkheid van Richtlijn 2004/81/EG als zodanig geen beroepsgrond heeft geformuleerd, waren er voor de rechtbank voldoende feiten en omstandigheden gesteld om te bepalen of de positie van appellante onder de werkingssfeer van de Richtlijn valt.

[appellante] betoogt in hoger beroep dat zij ook als niet-inburgeringsplichtige aanspraak op een lening heeft. Daartoe doet zij een beroep op het Unierecht, in het bijzonder Richtlijn 2004/81/EG betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie (hierna: de Richtlijn). [...] [appellante] heeft in bezwaar gewezen op haar verblijfsrechtelijke positie als slachtoffer van mensenhandel, en de nadelige consequentie die de minister, volgens haar ten onrechte, verbindt aan de vaststelling dat zij niet inburgeringsplichtig is. Ofschoon de minister zich terecht op het standpunt stelt dat [appellante] in de bestuurlijke fase, noch in beroep uitdrukkelijk heeft aangevoerd dat haar op basis van de Richtlijn als derdelander, tevens zijnde vrijwillige inburgeraar, de gelegenheid had moeten worden geboden een inburgeringscursus te volgen, had de minister in het in bezwaar aangevoerde aanleiding moeten zien te onderzoeken of de positie van [appellante] als slachtoffer van mensenhandel binnen de werkingssfeer van de Richtlijn valt. De minister had moeten beoordelen of op het niet-toekennen van een geldlening aan een vrijwillige inburgeraar, zijnde een derdelander, artikel 12 van de Richtlijn van toepassing is, welk artikel voorziet in de toegang tot bestaande programma's en regelingen voor de betrokken onderdanen van derde landen. Voorts had de minister gemotiveerd moeten beoordelen of, gezien de verblijfsrechtelijke positie van [appellante], de toepassing jegens haar van de artikelen 1, eerste lid, onder b, 3, eerste lid, aanhef en onder a, en 16, eerste lid, van de Wet inburgering, gelezen in samenhang met artikel 4.1, eerste lid, onder a, van het Besluit inburgering, strijd met artikel 12 van de Richtlijn oplevert en die nationale bepalingen ingevolge artikel 94 van de Grondwet in zoverre buiten toepassing moeten worden gelaten. De minister heeft die beoordeling niet verricht. Uit het [hiervoor] overwogene volgt dat, ook al heeft [appellante] bij de rechtbank over de toepasselijkheid van de Richtlijn als zodanig geen beroepsgrond geformuleerd, ook voor de rechtbank voldoende feiten en omstandigheden waren gesteld om te bepalen of de positie van [appellante] onder de werkingssfeer van de Richtlijn valt. Dit is niet gebeurd.

[ECLI:NL:RVS:2017:35](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2017, 58

MK CRvB, 04-01-2017, 16/1380 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, appellant.

Wsf 2000 12.14

Wet studievoorschot hoger onderwijs

STUDIEFINANCIERING. WEIGERING BASISBEURS. LEENSTELSEL. I.c. voldoet betrokkene niet aan de vereisten van de cohortgarantie (artikel 12.14 Wsf 2000), zodat appellant de aanvraag om studiefinanciering van betrokkene terecht heeft gezien in het licht van de Wet studievoorschot hoger onderwijs.

Raad: De cohortgarantie opgenomen in artikel 12.14, eerste lid, van de Wsf 2000 beoogt te bewerkstelligen dat studenten die al voor de invoering van het studievoorschot hoger onderwijs aan een opleiding in het hoger onderwijs zijn begonnen en daarvoor studiefinanciering hebben ontvangen gedurende de nominale duur van die opleidingssoort aanspraak blijven maken op een basisbeurs. De wetswijzigingen aangebracht met de Wet studievoorschot hoger onderwijs blijven voor die studenten buiten toepassing. De Raad verwijst naar de parlementaire stukken met betrekking het wetsvoorstel (in het bijzonder Kamerstukken II, 2014/15, 34 035, nr. 13 p. 31, 34, 47 en 65, nr. 58, p. 3, nr. D, p. 85 en nr. F, p. 13 en 14).

Uit (...) volgt dat de wetgever met artikel 12.14, eerste lid, van de Wsf die studenten een garantie heeft willen geven die feitelijk reeds met een basisbeurs hun studie zijn begonnen. De uitleg van de wet waar ook de tekst van de wet steun aan geeft (...) is dan ook dat een student voor de cohortgarantie in aanmerking komt indien hij vóór 1 september 2015 ingeschreven heeft gestaan voor een opleiding in het hoger onderwijs en voor die datum aanspraak had op studiefinanciering. Die aanspraak moet voorts, zoals nadrukkelijk ook naar voren komt in (...) de (...) Kamerstukken, ook zijn verzilverd. I.c. voldoet betrokkene voldoet niet aan de vereisten van de cohortgarantie, zodat appellant de aanvraag om studiefinanciering van betrokkene terecht heeft gezien in het licht van de Wet studievoorschot hoger onderwijs. De stelling van betrokkene dat toekennen en betalen/ontvangen – ook voor de Wsf 2000 – verschillende begrippen zijn, is juist, maar zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen is dit voor de uitleg van het overgangsrecht niet relevant.

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:73](https://ecli.nl/crvb:2017:73)

JnB2016, 59

MK Rechtbank Rotterdam, 10-01-2017, ROT 16/2383

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

Awb 4:2

STUDIEFINANCIERING. Afwijzing nieuwe aanvraag uitwonendenbeurs voor hetzelfde adres na eerdere onvrijwillige omzetting naar thuiswonendenbeurs terecht. Verweerder behoeft geen rekening te houden met een mogelijke

onbevoegdheid van de controleurs die betrokken waren bij het huisbezoek dat ten grondslag ligt aan de eerdere omzetting.

Afwijzing nieuwe aanvraag van eiser om een uitwonendenbeurs.

Raad: Uit een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 25 mei 2016

([ECLI:NL:CRVB:2016:1928](#)) volgt dat het in een geval als hier aan de orde, waarin een eerder toegekende uitwonendenbeurs is herzien en omgezet in een thuiswonendenbeurs en de belanghebbende een nieuwe aanvraag voor een later gelegen datum voor hetzelfde brp-adres indient, op de weg van de aanvrager ligt om aan te tonen dat sprake is van een wijziging van omstandigheden in die zin dat op dat later gelegen tijdstip wel wordt voldaan aan de vereisten voor toekenning. Bij de beoordeling van de bewijsstukken moet wel worden bedacht dat, afgezien van een gericht huisbezoek, bewijs van feitelijke bewoning niet eenvoudig te leveren is.

Op basis van dit uitgangspunt heeft verweerder de aanvraag van eiser terecht afgewezen. Eiser heeft namelijk niet aangetoond dat sprake is van een wijziging van omstandigheden. (...)

Eiser heeft er nog op gewezen dat het huisbezoek dat aan de eerdere herziening ten grondslag lag, door onbevoegde controleurs is uitgevoerd. Volgens verweerder maakt dat niet uit, omdat het herzieningsbesluit dat naar aanleiding van die controle is genomen, in rechte vaststaat.

Verweerder mag, mede gelet op en met inachtneming van het bepaalde in artikel 4:2, tweede lid, van de Awb, van de studerende verlangen dat hij aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden voor een uitwonendenbeurs. Daarbij hanteert verweerder echter het beleid dat bij een eerste aanvraag voor een uitwonendenbeurs van de aanvrager geen (nadere) bewijsstukken worden verlangd, maar dat achteraf wordt gecontroleerd of aan de voorwaarden wordt voldaan. Bij een situatie zoals hier aan de orde, waarin een uitwonendenbeurs onvrijwillig is omgezet naar een thuiswonendenbeurs en vervolgens een uitwonendenbeurs wordt aangevraagd voor hetzelfde adres, hanteert verweerder wel het uitgangspunt dat van de aanvrager wordt verlangd aan te tonen dat hij voor de aanspraak in aanmerking komt. Verweerder slaat daarbij geen acht op de wijze van totstandkoming van de eerdere omzetting. De rechtbank acht dit niet onredelijk, ook al omdat tegen de eerdere omzetting rechtsmiddelen hebben opengestaan. Dit betekent dat verweerder geen rekening behoeft te houden met een mogelijke onbevoegdheid van de controleurs die betrokken waren bij het huisbezoek dat ten grondslag ligt aan de eerdere omzetting. (...)

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBROT:2017:201](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 60

MK ABRS, 11-01-2017, 201603547/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Besluit uitvoering Wav 1d, lid 1, aanhef en onder a, onder 1°

WAV. Boete. Kennismigrant. Uit artikel 1d, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van het Besluit, gelezen in samenhang met het derde lid van dit artikel en de ministeriële regeling van 28 november 2013, volgt ondubbelzinnig dat het gaat om een loonnormbedrag exclusief vakantie-uitkering.

(...) De rechtbank is er terecht van uitgegaan dat het loonnormbedrag als bedoeld in artikel 1d, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van het Besluit en op de voet van het derde lid van dit artikel vastgesteld bij ministeriële regeling, een bedrag exclusief vakantie-uitkering is, en dat het legaliteitsbeginsel niet is geschonden. Uit het in 4.1 weergegeven wettelijk kader volgt dat het loonnormbedrag van artikel 1d, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van het Besluit jaarlijks bij ministeriële regeling wordt vastgesteld. Het loonnormbedrag voor het aan de orde zijnde jaar 2014 is vastgesteld bij ministeriële regeling van 28 november 2013. Artikel 1 van deze regeling, voor zover hier van belang, luidt: "Het minimum bruto inkomen per maand (exclusief vakantie-uitkering), genoemd in artikel 1d, eerste lid, onderdeel a, van het Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen, wordt voor 2014 vastgesteld op € 2.968,-, indien de kennismigrant de leeftijd van dertig jaar niet heeft bereikt;". Deze ministeriële regeling is gepubliceerd in de Staatscourant van 6 december 2013, nr. 34008. Uit artikel 1d, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van het Besluit, gelezen in samenhang met het derde lid van dit artikel en voormelde ministeriële regeling van 28 november 2013, volgt ondubbelzinnig dat het gaat om een loonnormbedrag exclusief vakantie-uitkering. Dat dit inmiddels in het bij Besluit van 29 januari 2015, Staatsblad 2015, 44, per 1 maart 2015 gewijzigde Besluit zelf uitdrukkelijk is vermeld, doet daaraan niet af. [appellante] maakte gebruik van de regeling voor kennismigranten en behoorde te weten dat het loonnormbedrag voor het jaar 2014 bij ministeriële regeling zou worden vastgesteld. Gelet hierop behoorde zij ook op de hoogte te zijn van de inhoud van de ministeriële regeling van 28 november 2013, zoals gepubliceerd in de Staatscourant van 6 december 2013. Zij diende immers te weten welk loonnormbedrag in dat jaar op haar van toepassing was. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:33](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 61

Tussenuitspraak MK ABRS, 11-01-2017, 201600065/1/A3

korpschef van politie.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e

WOB. Ne bis in idem. Reeds omdat [appellant] niet in de bestuurlijke fase maar pas in beroep op het vonnis van de strafrechter heeft gewezen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat deze niet-ontvankelijkverklaring van het

openbaar ministerie geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid is in de zin van artikel 4:6, tweede lid, Awb.

Besluit onleesbaar maken van namen van de secretaris van de klachtencommissie en van de klachtencoördinator van de politie is genomen in strijd met artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob.

(...) verzoek van [appellant] om openbaarmaking van informatie [door korpschef] ten dele toegewezen en ten dele afgewezen.

(...) De rechtbank heeft in navolging van de korpschef terecht geoordeeld dat [appellant] geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan zijn verzoek van 24 januari 2015 ten grondslag heeft gelegd.

(...) Het vonnis van de strafrechter waarbij het openbaar ministerie in de strafzaak niet-ontvankelijk is verklaard, dateert van na het verzoek van [appellant] van 24 januari 2015. Deze niet-ontvankelijkverklaring is dan ook niet in het verzoek vermeld, maar pas in de beroepsfase. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 23 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3131](#)) toetst de bestuursrechter, als het bestuursorgaan - overeenkomstige - toepassing geeft aan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden en eventueel door het bestuursorgaan gevoerd beleid, of het bestuursorgaan zich terecht, en zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn. Reeds omdat [appellant] niet in de bestuurlijke fase maar pas in beroep op het vonnis van de strafrechter heeft gewezen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat deze niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in deze zin is.

(...) [appellant] betoogt (...) terecht dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de secretaris van de klachtencommissie en de klachtencoördinator uit hoofde van hun functie reeds in enige mate in de openbaarheid treden. Wat dit betreft verschilt de functie van secretaris niet in relevante mate van de functie van lid van de klachtencommissie. Beide functionarissen zijn aanwezig bij de zittingen van de klachtencommissie en staan vermeld op het advies dat de commissie geeft. Bovendien waren de zittingen van de klachtencommissie ten tijde van belang, (...) op grond van artikel 3, vierde lid, van het Huishoudelijk reglement van de klachtencommissie politieoptreden politieregio Gelderland-Zuid, zoals dat gold tot 1 januari 2013, in beginsel openbaar. De klachtencoördinator is voorts voor klagers het aanspreekpunt vanaf het moment dat een klacht is ingediend tot het moment dat deze is afgehandeld. Gelet hierop heeft de korpschef niet in redelijkheid meer gewicht kunnen toekennen aan het belang van de secretaris van de klachtencommissie en de klachtencoördinator bij eerbiediging van hun persoonlijke levenssfeer dan aan het algemene belang van openbaarmaking van deze namen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het besluit van 24 maart 2015 is, voor zover daarin is besloten tot het onleesbaar maken van deze namen, genomen in strijd met artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob. (...) [ECLI:NL:RVS:2017:59](#)

JnB2017, 62

MK ABRS, 11-01-2017, 201508734/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Deventer.
Wet openbaarheid van bestuur 10

WOB. Nu [appellant], ondanks zijn kennis van en ervaring met de Wob in het algemeen en Wob-verzoeken die betrekking hebben op informatie over door hemzelf eerder ingediende Wob-verzoeken in het bijzonder, heeft volstaan met een ongeclausuleerd Wob-verzoek en op geen enkele wijze heeft aangegeven tegen openbaarmaking van zijn persoonsgegevens bezwaar te hebben, heeft het college niet in strijd met artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob gehandeld door bij zijn besluit op het verzoek ook de persoonlijke gegevens van [appellant] openbaar te maken.

[ECLI:NL:RVS:2017:58](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'WOB', JnB2017, 48.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2017, 63

MK ABRS, 21-12-2016, 201601709/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).
Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 37 lid 1 aanhef en onder a
Besluit vergoedingen rechtsbijstand (Bvr) 21

RECHTSBIJSTAND. In dit geval is sprake van samenhangende strafzaken. Begrip "verknochtheid". Voor de beoordeling of de zaken naar hun aard verknocht zijn, behoeven deze niet identiek aan elkaar te zijn.

(...) de raad [heeft] voor de door [appellante] aan [persoon] verleende rechtsbijstand een samenhangende vergoeding vastgesteld op de toevoeging 1GU2284.

(..) Het begrip "verknochtheid"

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 september 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BS8837](#)) had de wetgever met het vereiste dat zaken verknocht moeten zijn voor ogen dat er een inhoudelijke samenhang is tussen de zaken in die zin dat ze betrekking hebben op dezelfde problematiek.

Voorop moet worden gesteld dat, zoals de raad heeft gesteld, voor de beoordeling of de zaken naar hun aard verknocht zijn, deze niet identiek aan elkaar behoeven te zijn. Dit gegeven wordt tot uitdrukking gebracht in de vergoeding; deze is hoger dan wanneer slechts één toevoeging was verleend. Bij de totstandkoming van artikel 11 van het Bvr is ervan uitgegaan dat bij het gevoegd behandelen van zaken mag worden aangenomen dat er tussen die zaken een zekere samenhang bestaat. De raad heeft terecht naar voren gebracht dat, gezien het verloop van de zaken en de behandeling ervan, de situatie dat de drie zaken toevallig op één zitting zijn behandeld zich niet voordoet. Anders dan [appellante] stelt, is niet van belang wie de voeging van de zaken heeft bewerkstelligd. Van belang is dat de zaken zijn gevoegd en deze zich kennelijk voor voeging leenden.

Uit de tenlasteleggingen komt naar voren dat de drie zaken betrekking hadden op hetzelfde delict, namelijk winkeldiefstal. Dat bij diefstal in vereniging ook het leerstuk medeplegen in de procedure wordt betrokken, maakt niet dat de procedures wat betreft de aan de orde zijnde problematiek wezenlijk van elkaar verschilden. Dit in artikel 311, eerste lid, aanhef en onder 4, van het WvSr neergelegde strafverzwarende element betekent weliswaar dat er tussen de zaken inhoudelijke verschillen bestaan, maar [appellante] heeft niet nader toegelicht dat deze verschillen in dit geval de zaak ten opzichte van de zaken waarin op de diefstal alleen artikel 310 van toepassing is, wezenlijk anders maakt.

De overtreding van de Wwm is niet in een afzonderlijke dagvaarding ten laste gelegd, zodat de raad ervan mocht uitgaan dat wat betreft deze overtreding samenhang tussen de procedures bestond. Wat betreft de vordering tot tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke straf als bedoeld in artikel 14g van het WvSr bestond, zoals de raad ter zitting heeft gesteld, samenhang met de zaak met toevoeging 1GU2284, nu de vordering in deze procedure is betrokken.

Gezien het vorenstaande moet worden geconcludeerd dat tussen de zaken inhoudelijk een nauwe samenhang bestond. De omstandigheid dat elk afzonderlijk politiedossier verschillende feiten en omstandigheden bevat, verschillende pleegdata en verschillende pleegplaatsen, maakt niet dat de procedures wat betreft de aan de orde zijnde problematiek wezenlijk van elkaar verschilden.

Daaraan doet niet af dat [appellante] terecht heeft gesteld dat het door de rechtbank in haar overwegingen betrokken argument dat in alle procedures dezelfde persoonlijke problematiek van de verdachte aan de orde is, in het kader van de beoordeling van het geschil geen rol zou mogen spelen, nu volgens de werkinstructie van de raad ook geen samenhang wordt aangenomen als sprake is van verschillende strafbare feiten op afzonderlijke dagvaardingen.

Dat de behandeling van meer afzonderlijke dagvaardingen van één verdachte op één zitting geen tijdsbesparing oplevert, zoals door [appellante] gesteld, is voor de beoordeling van de vraag of de zaken van de verdachte naar hun aard verknocht zijn, evenmin van belang.

De rechtbank heeft dan ook met juistheid geoordeeld dat de raad de zaken terecht als samenhangende strafzaken heeft beschouwd. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3374](https://ecli.nl/rvs/2016:3374)

JnB2017, 64

MK ABRS, 21-12-2016, 201602736/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 44 lid 2

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 28 lid 1

Wetboek van Strafvordering 591a

RECHTSBIJSTAND. In dit geval heeft Raad de eigen bijdrage van appellant niet op nihil hoeven stellen. In het geval van [appellant] staat niet vast dat het gerechtshof hem geen straf of maatregel zal opleggen.

(...) Bij twee afzonderlijke besluiten (...) heeft de raad voor de door (...) aan [appellant] verleende rechtsbijstand een vergoeding vastgesteld, waarbij aan [appellant] een eigen bijdrage van € 143,00 is opgelegd.

(..) De raad heeft aan de afwijzing van het verzoek om nihilstelling van de eigen bijdrage ten grondslag gelegd dat de strafzaken van [appellant] niet zijn geëindigd zonder de toepassing van een straf of maatregel dan wel zonder toepassing van artikel 9a van het WvSr. Deze afwijzingsgrond is in de werkinstructie neergelegd. In zoverre bevat de werkinstructie echter geen beperking van het bepaalde in artikel 44, tweede lid, van de Wrb en is deze niet onverbindend. (...)

(...) Dat de procedures in cassatie zijn beëindigd zonder de toepassing van een straf of maatregel dan wel zonder toepassing van artikel 9a van het WvSr, betekent niet dat de strafzaken waarbij [appellant] verdachte is, zijn geëindigd zonder dat een straf of maatregel is opgelegd dan wel zonder toepassing van artikel 9a van het WvSr. De zaken zijn immers teruggewezen naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden voor verdere afdoening, met inachtneming van de arresten van de Hoge Raad. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, staat in het geval van [appellant] niet vast dat het gerechtshof hem geen straf of maatregel zal opleggen.

In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 44 van de Wrb is gewezen op de mogelijkheid van de gewezen verdachte om de eigen bijdrage op de voet van artikel 591a, tweede lid, van het WvSv te verhalen. Daaruit blijkt dat artikel 44, tweede lid, van de Wrb is ingevoegd om het voeren van de verzoekschriftprocedure als bedoeld in artikel 591a van het WvSv overbodig te maken. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 591a van het WvSv kan worden afgeleid dat geen vergoeding van de door een raadsman gemaakte kosten in een geëindigde strafzaak wordt toegekend als is komen vast te staan dat de gewezen verdachte de aandacht van de justitiële autoriteiten - en het maken van kosten voor een raadsman - aan zichzelf te wijten heeft (vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 22 september 2015, [ECLI:NL:HR:2015:2757](#)). Of die situatie zich hier voordoet is door de arresten van de Hoge Raad niet komen vast te staan, waarbij de afloop van de strafzaken nog niet bekend is. De beëindiging van de procedures in cassatie kan dan ook niet worden gezien als een beëindiging van de strafzaken in de zin van artikel 44, tweede lid, van de Wrb.

Zoals de raad terecht heeft overwogen, kan eerst na afloop van de gehele strafzaak worden beoordeeld of de opgelegde eigen bijdragen op nihil kunnen worden gesteld. Het betoog van [appellant] dat de strafzaken zijn teruggewezen naar het gerechtshof, dit een tweede behandeling in hoger beroep betekent en na het wijzen van arrest door het gerechtshof weer cassatieberoep openstaat, waarbij voor elke aanleg twee toevoegingen moeten worden verstrekt en eigen bijdragen moeten worden betaald, kan niet tot het oordeel leiden dat de werkinstructie onredelijk is. Gelet op hetgeen is overwogen onder 6 en 6.1 heeft de raad zich terecht op het standpunt gesteld dat gevolg is gegeven aan hetgeen door de wetgever is beoogd en moet de werkinstructie in zoverre in overeenstemming met artikel 44, tweede lid, van de Wrb worden geacht.

(...) Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat de raad de eigen bijdrage van [appellant] niet op nihil heeft hoeven stellen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3370](#)

JnB2017, 65

ABRS, 21-12-2016, 201601392/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 aanhef en onder g, 28 lid 1 aanhef en onder c en d

RECHTSBIJSTAND. Een beroep op het ne bis in idem-beginsel is onvoldoende om de zaak als juridisch complex aan te merken gelet op vaste jurisprudentie van de Afdeling. Voor zover [appellant] in bezwaar heeft verwezen naar (een ophanden zijnde wijziging van de) jurisprudentie van de Afdeling omtrent het opleggen van een zogenoemd alcoholslot, overweegt de Afdeling dat dit, bij het ontbreken van een nadere onderbouwing die is toegespitst op de procedure waarvoor in dit geval een aanvraag om een toevoeging wordt gedaan, onvoldoende is om de zaak als juridisch complex aan te merken.

(...) afwijzing aanvraag (...) om (...) toevoeging voor rechtsbijstand (...).

(...) [appellant] betoogt dat de omstandigheid dat de Afdeling het opleggen van een onderzoek naar de rijgeschiktheid en de schorsing van het rijbewijs thans niet aanmerkt als een criminal charge als bedoeld in artikel 6 EVRM en daardoor het ne bis in idem-beginsel niet van toepassing is, niet dragend kan zijn voor het oordeel dat geen sprake is van een juridisch complexe zaak waarvoor bijstand van een advocaat noodzakelijk is. Daartoe wijst [appellant] erop dat niet is uitgesloten dat met een juridisch onderbouwd betoog de Afdeling tot een ander oordeel kan komen. Als voorbeeld noemt [appellant] het recent gewijzigde oordeel van de Afdeling over het zogenoemde alcoholslotprogramma, dat thans wel als punitieve maatregel wordt aangemerkt. Omdat bij het opleggen van een rijvaardigheidsonderzoek niet wordt gekeken naar de draagkracht en de achterliggende persoonlijke omstandigheden, terwijl de kosten van dit onderzoek hoog zijn en bij weigering het rijbewijs wordt ingetrokken, is deze maatregel volgens [appellant] ook punitief.

(...) Om in aanmerking te komen voor een toevoeging voor het voeren van een bezwaarprocedure tegen een besluit van het CBR wordt op grond van het beleid van de raad van de advocaat verlangd dat wordt gemotiveerd dat en waarom de zaak zodanig juridisch complex is dat bijstand door een advocaat noodzakelijk is. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de raad zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een beroep op het ne bis in idem-beginsel onvoldoende is om de zaak als juridisch complex aan te merken gelet op vaste jurisprudentie van de Afdeling. Onder meer in haar uitspraken van 23 februari 2011 en 7 augustus 2013 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP5465](#) en [ECLI:NL:RVS:2013:2838](#)) heeft de Afdeling overwogen dat een onderzoek naar de rijgeschiktheid niet als een criminal charge in de zin van artikel 6 van het EVRM kan worden aangemerkt, en dit evenzo geldt voor een besluit tot schorsing van de geldigheid van het rijbewijs die hiermee verband houdt.

Het vorenstaande neemt evenwel niet weg dat inhoudelijke bezwaren kunnen bestaan tegen het volgen van een vaste lijn van de Afdeling, dan wel dat naar het oordeel van

een belanghebbende aanleiding kan bestaan in zijn geval anders te oordelen, waardoor de zaak juridisch complex is en de bijstand van een advocaat noodzakelijk is. Voor zover [appellant] in bezwaar heeft verwezen naar (een ophanden zijnde wijziging van de) jurisprudentie van de Afdeling omtrent het opleggen van een zogenoemd alcoholslot, overweegt de Afdeling dat dit, bij het ontbreken van een nadere onderbouwing die is toegespitst op de procedure waarvoor in dit geval een aanvraag om een toevoeging wordt gedaan, onvoldoende is om de zaak als juridisch complex aan te merken. Daartoe is van belang dat in het geval van [appellant] geen sprake is van het opleggen van een alcoholslot. De stelling van [appellant] dat de maatregel hoge kosten met zich brengt en een grote impact heeft op het persoonlijke leven van de betrokkene en daarom punitief is, kan evenmin leiden tot het oordeel dat sprake is van een juridisch complexe zaak. Dit zijn omstandigheden die de Afdeling bij het doen van voornoemde uitspraken heeft betrokken bij de vraag of sprake is van een criminal charge. (...)

[ECLI:NL:RVS:2016:3391](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet tijdelijk huisverbod

JnB2017, 66

MK ABRS, 11-01-2017, 201509449/1/A3

burgemeester van Rotterdam, appellant.

Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van Istanbul) 3 onder b, 52, 53 lid 1

Wet tijdelijk huisverbod 1, aanhef en onder b, 2 lid 1, 9 lid 1

WET TIJDELIJK HUISVERBOD. Een tijdelijk huisverbod kan alleen worden opgelegd aan degene die in het huis waarvoor dat verbod geldt, woont of gedeeltelijk woont. Verwijzing naar ABRS 09-03-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:599](#). Artikel 2 van de Wth, met een beroep op de artikelen 52 en 53 in samenhang met de brede definitie van "huiselijk geweld" van artikel 3, onder b, van het Verdrag van Istanbul, kan niet zo uitgelegd worden dat ook een huisverbod kan worden opgelegd aan een persoon die niet in die woning met degenen die in die woning verblijven woont of gedeeltelijk woont. Daarmee zouden de tekst van de wet en de bedoeling van de wetgever te ver worden opgerekt. Daar komt bij dat het Verdrag van Istanbul voor Nederland eerst op 1 maart 2016, dus in dit geval na het besluit tot verlenging van het huisverbod, in werking is getreden.

[ECLI:NL:RVS:2017:19](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 67

MK ABRS, 12-01-2017, 201607398/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba, 3.106b

VV 2000 3.37f

ASIEL. Aanwijzing van Macedonië als veilig land van herkomst voldoet aan wettelijk voorgeschreven vereisten.

Uit het vorenstaande volgt dat de aanwijzing van Macedonië als veilig land van herkomst voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000, dat er in Macedonië wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is, hetgeen voor Roma niet anders is. De staatssecretaris heeft zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat er in Macedonië algemeen gezien en op duurzame wijze geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000, waardoor zijn aanwijzing van Macedonië als veilig land van herkomst voldoet aan de wettelijk voorgeschreven vereisten. Gelet hierop heeft de rechtbank de regeling van 10 november 2015 voor wat betreft de aanwijzing van Macedonië als veilig land van herkomst ten onrechte onverbindend verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2017:62](https://eclis.nl/rvs/2017/62)

JnB2017, 68

MK ABRS, 12-01-2017, 201607703/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba, 3.106b

VV 2000 3.37f

ASIEL. Aanwijzing van Servië als veilig land van herkomst voldoet aan wettelijk voorgeschreven vereisten.

Uit het vorenstaande volgt dat de aanwijzing van Servië als veilig land van herkomst voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vb 2000, dat er in Servië wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is, hetgeen voor Roma niet anders is. De staatssecretaris heeft zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat er in Servië algemeen gezien geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het ERVM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000, waardoor zijn aanwijzing van Servië als veilig land van herkomst voldoet aan de wettelijk voorgeschreven vereisten.

Gelet hierop heeft de rechtbank de regeling van 10 november 2015 voor wat betreft de aanwijzing van Servië als veilig land van herkomst ten onrechte onverbindend verklaard. [ECLI:NL:RVS:2017:13](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/13)

JnB2017, 69

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 27-12-2016 (publ. 09-01-2017), AWB 16/19940 en AWB 16/19931

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2008/115/EG 7

Vw 2000 30b lid 1 b, 62

ASIEL. Vertrektermijn. Het door verweerder gevoerde beleid brengt niet met zich dat automatisch wordt afgezien van het toekennen van een termijn van vrijwillig vertrek in het geval een asielaanvraag met toepassing van artikel 30b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 als kennelijk ongegrond wordt afgewezen.

Eisers hebben betoogd dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom verweerder hun een zelfstandige vertrektermijn heeft onthouden. De enkele omstandigheid dat de asielaanvraag van eisers als kennelijk ongegrond is afgewezen is daartoe onvoldoende. Het ontbreken van deze motivering is onverenigbaar met de tekst en het doel van (artikel 7 van) Richtlijn 2008/115/EG [...] (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en I.O., [ECLI:EU:C:2015:377](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2015/377) en van 11 december 2014, C-249//13, Boudjlida, [ECLI:EU:C:2014:2431](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2014/2431), aldus eisers. [...]

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 6 december 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3281](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2016/3281)) is er geen grond voor het oordeel dat het in WBV 2016/2 opgenomen beleid, waarin in de toelichting is aangegeven dat verweerder de vertrektermijn onthoudt indien sprake is van een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd die op grond van artikel 30b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 als kennelijk ongegrond is afgewezen, zich niet verdraagt met de individuele beoordeling en afweging die het Hof in het arrest van 11 juni 2015 voorschrijft. De Afdeling heeft hiertoe overwogen dat verweerder, gezien de in het WBV 2016/2 opgenomen proportionaliteitstoets, het beleid voert dat van het onthouden van een vertrektermijn wordt afgezien indien de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling daartoe nopen. De vreemdeling heeft echter, aldus de uitspraak, geen persoonlijke omstandigheden aangevoerd die het onthouden van een vertrektermijn in zijn geval disproportioneel maken.

De rechtbank leidt uit deze uitspraak af dat het door verweerder gevoerde beleid niet met zich brengt dat automatisch wordt afgezien van het toekennen van een termijn van vrijwillig vertrek in het geval een asielaanvraag met toepassing van artikel 30b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 wordt afgewezen. Dit blijkt evenmin uit de praktijk. De vreemdeling kan immers in de bestuurlijke fase persoonlijke omstandigheden naar voren brengen, die verweerder moet betrekken in zijn beoordeling of het passend is om af te zien van het toekennen van een termijn van vrijwillig vertrek. Doordat een vreemdeling over de voorgenomen modaliteiten van zijn vertrek in de

zienswijze persoonlijke omstandigheden naar voren kan brengen, is geen sprake van strijd met de door eiser genoemde arresten.

De rechtbank stelt vast dat eisers in de zienswijze hebben gesteld dat ten onrechte geen vertrektermijn is verleend en dat een motivering voor het onthouden ervan niet is gegeven. Zij hebben aangegeven dat zij per auto naar Nederland zijn gekomen. Daaruit blijkt dat zij voornemens zijn om, indien de afwijzing van de asielaanvraag in stand wordt gelaten, Nederland per auto te verlaten. Ter zitting heeft de gemachtigde van eisers toegelicht dat verweerder hierin, en in de omstandigheid dat de kinderen van eisers op school zitten, aanleiding had moeten zien een vertrektermijn te bieden. In het besluit van 2 september 2016 is verweerder niet ingegaan op deze omstandigheid, zodat het terugkeerbesluit wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) dient te worden vernietigd.

De rechtbank ziet aanleiding de rechtsgevolgen van dit vernietigde deel van het besluit in stand te laten.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:16567](https://ecli.nl/RBDHA:2016:16567)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch advies

JnB2017, 70

MK ABRS, 12-01-2017, 201605075/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 3:2

MEDISCH ADVIES. Uit het aan het BMA-advies ten grondslag gelegde brondocument volgt dat thuiszorg door psychiatrisch verpleegkundigen, zoals de vreemdeling die thans in Nederland ontvangt, voor haar in Armenië niet aanwezig is. Hoewel in het BMA-advies niet expliciet is ingegaan op de mogelijkheid tot voortzetting van de huidige behandeling van de vreemdeling, is het BMA wel ingegaan op de aanwezigheid van - alternatieve - behandeling in Armenië. De staatssecretaris voert terecht aan dat de enkele omstandigheid dat de vreemdeling in Armenië andere zorg zal ontvangen, niet betekent dat de medische behandeling aldaar niet voorhanden is.

[ECLI:NL:RVS:2017:66](https://ecli.nl/RVS:2017:66)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 71

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 23-12-2016 (publ. 10-01-2017), NL16.3606

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 3:2

Vb 2000 3.109c lid 2, 3.109 lid 3

PROCESRECHT. Door het voornemen aan de Raad voor Rechtsbijstand toe te zenden, erop vertrouwend dat de RvR onmiddellijk een advocaat zou toevoegen en die advocaat alle op de zaak betrekking hebbende stukken zou doen toekomen, heeft verweerder met de gekozen handelwijze het risico aanvaard dat het voornemen de vreemdeling en/of zijn gemachtigde niet zou bereiken.

De vraag is voor wiens rekening het moet komen als het voornemen na verzending door verweerder toch niet bij de toegevoegde advocaat terechtkomt. De rechtbank verwijst in dit verband naar artikel 3.109c, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000. Dat artikellid bepaalt dat het voornemen om de aanvraag niet in behandeling te nemen wordt meegedeeld door uitreiking of toezending daarvan. Afgaande op artikel 3.109 [lees: 3.109c], derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, waarin staat dat de vreemdeling zijn zienswijze kan indienen, moet worden aangenomen dat verweerder ingevolge het tweede lid het voornemen uitrekt of toezendt aan de vreemdeling. Een advocaat was op het moment van het voornemen nog niet toegevoegd, zodat het voornemen niet aan een gemachtigde kon worden uitgereikt of toegezonden. In onderhavig geval heeft verweerder er ook niet voor gekozen om het voornemen aan eiser uit te reiken of dit aan hem toe te zenden. In plaats daarvan heeft verweerder het voornemen aan de RvR toegezonden, erop vertrouwend dat de RvR onmiddellijk een advocaat zou toevoegen en die advocaat alle op de zaak betrekking hebbende stukken zou doen toekomen. Het gegeven dat dit doorgaans ook gebeurt, neemt niet weg dat verweerder met de gekozen handelwijze (al dan niet bewust) het risico heeft aanvaard het voornemen de vreemdeling en/of zijn gemachtigde niet zou bereiken. Nu dit risico zich heeft verwezenlijkt moet dit daarom naar het oordeel van de rechtbank voor rekening van verweerder worden gelaten. Gezien het voorgaande is de rechtbank – met eiser – van oordeel dat het bestreden besluit in strijd met artikel 3:2 van de Awb onvoldoende zorgvuldig is voorbereid.

[ECLI:NL:RBDHA:2016:16588](https://www.ecli.nl/nl/RBDHA:2016:16588)

[Naar inhoudsopgave](#)